

Гуга (като се пипа по джеба). Азъ ще направя — никой нищо да не узнае (изважда ключа). Азъ имамъ таенъ ключъ отъ задната порта.

Зора. Че тогазъ (погледва презъ прозореца). Че той наближилъ. Ей де е на скалата застаналъ!

(Дветъ надничатъ презъ прозореца и почватъ да махатъ съ развѣяни кърпички, съ които сж си бърсали сълзитъ).

Чува се мъжки гласъ.

— Мене ли викашъ, Гуга!

Гуга. Отде ми знаешъ името?

Гласътъ. И тази добра. Че кой по насъ Гуга не знае. И кой не иска по-отблизо да те навиди.

Гуга. А твойто име какъ бѣше?

Гласътъ. Че азъ съмъ Дамянъ овчаря.

Гуга. Искашъ ли при насъ да дойдешъ?

Гласътъ. Е, хайди, де! Искали за туй приказка.

Гуга. До задната порта почакай. Сегичка ще ти отворя.
(Тя се затичва лудо).

(Дълго мълчание).

Зора (пламенно). Божичко! Сега какво ще стане! (ту отива до вратата и погледва; ту застава до прозореца и наднича). Ахъ! Отвори му портата... Ами сега! Чакай да ида до арапитъ... Дано тѣ да не сж видѣли... (затича се къмъ портитъ на арапитъ).

(Мълчание).

(Чуватъ се стъпки по стълбата. Следъ малко влиза Гуга, хванала Дамяна за ржка).

Гуга (безъ да му пустне ржката го завежда да седне). Колко ти е горѣща ржката-а-а!

Дамянъ. Ржка, която на кавалъ знае да свири, е ржка отъ огънь.

Гуга (гледайки го направо въ очитъ). Пъкъ и пѣсенъта ти не е пѣсенъ, а пламъкъ!

Дамянъ. Де да е пламъкъ, че сърдцето ти подпаля.

Гуга (Забравила се, хваща му ржцетъ). Я, я-я! Отъ овчаръ такива приказки!

Дамянъ. Азъ не ги мисля съ ума си, а отъ сърдцето изхвъркватъ. Какво не се приказва за тебе въ село. Вкамнявала си, когото погледнешъ; който те само пожелай — умътъ му нѣкаква сила затъмнявала и какво ли още не... Пъкъ азъ като слушахъ, слушахъ, нѣкаква сила ме окрили. И пжтъ отъ село до тукъ проправихъ, дано само еднажъ да те зърна. Толкова пжти — не би! А днесъ както бѣхъ се разтжилъ — току тѣй съ кавала рекохъ да си отволя... Пъкъ то вижъ каква излѣзе.

Гуга. Че то, бре овчарьо, не е кавалъ, ами магия! Азъ като те чухъ — главата ми се замая. Че то пѣсенъ